

JOB. LASS.

Kullerkupud.

Luuletused 1903—1913.

BIND 20 ROP.

Sisjetulek läheb edasiõppimiseks.

Tallinnas, 1913.
W. Ehrenpreis'i trükk.

830

~~Rosalie Wark.~~
1913.

Kullerkupud.

Kodumaa kinkudelt korjanud ja kimbuks köitnud

JOH. LASS.

1903—1913.

Tallinnas, 1913.
Joh. Lass'i kirjastus.

W. Ehrenpreis'i trükk Tallinnas, 1913.

Riigiraamatukogu
№ 57830

0

✓

X

Soowituseks.

Neid lihtsaid lilla aralt annan
Sull' kingiks, Eesti neiuke,
Neid wärišewa käega kannan
Ja panen Sinu rinnale.

Nad kajunud me' kodu rajal,
Me' niitudel ja nurmedel:
Neid noppisin ma koidu ajal
Ja õhtu eha hiilgufel.

Ei hiilga nad kül imeilust,
Et nõreta nad kasteweest,
Kuid šiiski leiad õite wilust:
„Ma olen sinu igawest'!“

Ohekatkul, maikuul, 1904.

Minu rikkus.

Kullaft, hõbedaft ma olen ilma,
Kallid kiwa ma ei tunnegi,
Ei mul ole päris=talukohta,
Ega jellefarnast midagi.

Aga jiski olen mina rikas,
Kõige rikkam suure ilma peal:
Maantee ääres weike talumaja —
Minu warandus see peitub seal.

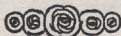
Selles majas elab lahke neiu,
Dunapalgeline, sõstrafilm. . .
Kas weel suuremat võib rikkust olla —
Temas terve waranduste ilm.

Tema süita, truu ja puhast süda
See on kõige kallim, puhtam kuld,
Terve mäe täis hõbedat ja kulda
Selle wastu on kui lihtne muld.

Hinges tal kolm kallist kiwi hiilg'wad,
Need on: lootus, usk ja armastus;
Tema puhtas, lapselikus meeles
Neiu kallim ehe — tõsidus.

Seft jiiis kulda, hõbet, kallid kiwa,
Mõisa, kohta ma ei soowigi:
Minu warandus on neiu süda,
Woorusline, ustaw surmani.

Ohekatkul, 1904.

Kui Sinu peale mõtlen.

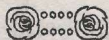
Kui Sinu peale mõtlen
Ma üksi vaiksel ööl,
Siis nagu päik'se paistest
Saab valgustud mu meel;
Siis käib mu hingest läbi
Kui vaikne muusika:
Nii õnnelik kül enne
Ei ole olnud ma!

Mu süda on kui sõrmus,
Mis kullast kallimast
Ja Sa kui selge pärli
Seal hiilgad heledast';
Sa nii kui selge pärli
Mul hiilgad hinge sees:
Oh kanna ka mu kuju
Sa puhtas südames!

Sind õnnistagu Jumal,
Mu armsam alati!
Su meel nii lõbus olgu,
Kui lilled kewadi.
Kui õitsemas näen lille,
Siis mõtlen ma ju peal'
Ja tõuseb siis mu hinge
Kui päik'se paiste seal. . .

Ohekatkul, 1905.

Saklakeelest.

Mustlase neiu.

Mustlaseks ma olen sündind
Wankri wabel wälja peal.
Juba warakult mu rinnas
Woolas palaw weri seal.
Mets mull' rääkis muinasjuttu,
Õöpik laulis lugusi —
Nende õrnust unustada
Ma ei suuda ialgi.

Teaduseid ma õppin'd p'ole,
Ei ka oska lugeeda,
Aga ühte asja oskan —
Armastada otjata!
Tibti tunnen puudust, nälga,
Kuid see mind ei kobuta:
Õnnetuses laulan rõõmsalt —
Kurbtust kautan lauluga.

Mitu korda armastuses
Olen saanud petta ka,
Aga jiiski meelt ei heida
Ega kaeba, kurwasta:
Minu süda pettufeta —
Pubas, nagu selge kuld —
Tukjub igäühe wastu,
Kellelt märkab armu tuld.

Kofel, 21. jan. 1912.

Wenekeelelt.

Su rinnal.

Kui mäsjawad tuuled ja weed,
On rahutud saatuse teed,
Siis waikne ja wagane on
Su rinnal, mu elu, mu õnn.

Su rinnale peidan ma pea,
Seal puhata hea, oh nii hea, —
Seal rabul ja rõemus mu rind,
Kui waatlen, mu kullake, sind.

Sejt tormaku tuuled mu eel,
Ja laksugu lained mu teel —
Su rinnale peidan ma pea,
Oh seal on nii waikne, nii hea!

* * *

Kui rahutult tuksub mu rind,
Siis tuletan meele ma sind,
Kui südant mul muljumas mure,
Siis mõttes ma lendan su juure.

Seal rabu mul tundma saab rind,
Ma tean — ja armastad mind! —
Ja hingest kaub kurbtus ja walu —
Seal ajumas õndsalik elu.

Ohekatkul, 30. 3. 04.

Nõges.

Su käest, sind Jumalaga jättes
Üht lille, armsam, palusin,
Üht lille, mis sind mulle meele
Wõiks tuletada, soowijin.

Sa lubasid mull' lille anda
Ja läksid seda noppima.
Ma ootasin . . . kuid naljatades
Mull nõgej' lehed andsid sa.

Hea küll, ma nõgeje tõin koju
Ja panin hellalt aknale
Ning mõtlen — mull' sa oled lilleks,
Kuid nõgefena teistele!

Ohekatkul, 1904.

Mis rahu toob mu südamel.

Kui elu raskus rõhub mind,
Et valu pärast paisub rind,
Siis on su sõstrafilmadel,
Mis rahu toob mu südamel.

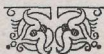
Su sõstrafilmi ainus pilk,
See on kui roosil kastetilk, —
See pilk, täis kuuma armu tuld,
On enam väärt, kui hõbe, kuld.

Kui taha liigub sinu huul,
Sa sõjistad mull' roosi juul:
„Mu kallim' ära kurwasta!“ —
Siis valu kadund korraga.

Oh, igawesti tabaks ma
Su sõstrafilmi waadata,
Kust woolab wälja armastus,
Usk, lootus, truudus, tõsidus.

Su huuli, pehmeid, lilleseid —
Oh, kuidas armastan ma neid!
Su weikest, walget käekest
Ma juudleksin siin igawest.

Tallinnas, maikuul, 1909.

Ei julge.

Ei julge, neiu, ilmfi ma
Su filmadesse waadata —
Sealt lendab wälja noolefi
Mu südamesse hulgani.

Kuid siiski ikka salaja
Su filmi waatan rõemuga,
Kui tean, et sa mu kullake,
Ei pane seda täbele.

Ohekatkul, 1903.

Sinuta.

Ilm sinuta on tübi,
Kui kole kõrbe maa,
Su seltsis, kallim, usu,
Lä'eb paradiisiks ta.

Õhk sinuta on wilu,
Ilm külm, kui küindla=kuu,
Kuid sinu seltsis pehme
Ja õrn, kui õie=kuu.

Mul sinuta on igaw,
Mind muljub mure koorm: —
Oh jõua, jõua, jõua
Mu rinnale mu arm!

Ohekatkul, 1904.

Miks kurdad. . .

Miks kurdad Sa, mu kallim,
Miks wiibid mure sees?
Miks on Sin sõstrajilmad
Nii tihti walu wees?

Ei ükski wägi ilmas
Meid suuda lahuta —
Mu oma oled Sina,
Pead selleks jäema ka.

Kas seisku meie wastu
Kül kogu ilmamaa —
Me' jiiski truuwiks jäeme —
Ei aeg meid lahuta!

ohekatkul, 1904.

Mu meel ja mõtted wiibiwad.

Mu meel ja mõtted wiibiwad
Seal weik'je kambri sees,
Kus noor ja nägus neiuke
On palwel woodi ees.

Kuis tafa, waikselt tõusewad
Ta puhta rinna sees
Seal palwed armsjad, palawad —
Ta palub ka mu eest.

Ohekafkul, 1903.

Mul und ei tule silma.

Mul und ei tule silma,
Ma walwan pooled ööd,
Kui rabu katab ilma
Ja lõpnud päewa tööd.

• Mu mõtted jõudwad jala
See weik'se kambrisje,
Kus sõstrafilmaline
Noor, nägus neiuke.

Ma mõtlen tema peale,
Ja uni filmist läeb,
Ning imelühikeseks
Pikk õhtu nii mul jäeb.

Kiwiloos, sept. 1904.

Wastus.

Mitu korda on nad juba
Minu käesta küjitud —
Mis mind jia kinni köidab, —
Kuid ma p'ole wastanud.

Nüüd siis taban wastust anda
Kõigi küsijatele:
Mis mind jia kinni köidab, —
On mu armas neiuke!

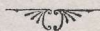
Meelitage mind siis peale,
Ei jiiit jiiiski labku ma:
Siin mu armas neiu elab,
Siin ka taban olla ma.

* * *

Ma taban ilma palgata
Siin seitse aastat teenida,
Kui aga siis saan omale
Mu sõjtrafilma neiuk'se.

See neiu, kelle film kui wälk,
On küllalt teenistuse palk.
Ta filmist woolab wälja tuld,
Mis kallim on, kui hõbe, kuld.

Ohekatkul, 1904.

Pehme tuulekene, puhu!

Pehme tuulekene, puhu,
Puhu waikselt edasi,
Puhu sinna poole, kubu
Tahan saata soowisi!

Puhu armsa akna alla,
Libista seal lehtedes,
Siis, kui päewa tööst ju walla
Laulab kallis akna ees.

Wii mu soowid tema kätte,
Avalda mu armu tall',
Kanna sinna armsa mõte:
„Head ööd kallimal!“

Kiwiloos, maikuul, 1904.

Õhtul.

Maailm hingab unerahus.
Käes on waikne, selge öö,
Kuldseid tähed taewa wõlwil
Siilg'wad ime kenasti.

Und ei tule minu silma
Istun hilja ülewal,
Mõtlen, kallid, sinu peale
Waikseil õhtu tundidel.

Soowin, et need kuldseid tähed,
Tähed taewa telkidelt
Kõemustakjid sinu rinda,
Tooks sull' rahu ülewalt!

* * *

Ma tõstan filmad taewa poole
Ja waatan üles paludes,
Et Iša oma armu hoole
Sind wõtaks, hoiaks iganes!

Sind rõemustagu kuldseid tähed
Kuu kumagu sull' kõrgelta,
Et igal pool, kus iial lähed
Sa wõikjid olla kabjuta!

Wändras, junikuul, 1905.

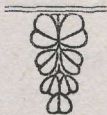
Troostiks.

Sa ütled, kallim, sagedasti
Nii kurwalt, kaeb'walt minule:
„Sa lähed kaugele ja jätad
Mind unustuse hõlmasse!“ . . .

See raskeks teeb mu truugi rinna,
Et sa nii pisut usud mind:
Kuis võin ma kaugelgi, mu kallim,
Mu hinge põhjast jätta sind?!

Ei! kaugele küll lähen mina,
Sind kauaks jätan üksinda,
Kuid unustada sind, oh kallim,
Ma elades ei saa, ei saa!

Ohekatkul, 1904.

Unenägu.

Ma heila ööse nägin unes
Sind, minu bella õieke ;
Ses unenäus ma wõisin lasta
End sinu kuuma rinnale.

Oh, üliõnnelik ma olin. . .
Kõik kurbtus oli kadunud —
Su silmist minu südamesse
Seal tungis pilk nii õnnistud.

Suud bellal armul andsin sulle,
Suud südamest ja palawalt. . .
Oh, üliõnnelik ma olin. . .
Kuu kumas kõrgelt taewa alt. . .

Ma ärkasin . . . Ei olnud näha
Sind, kallim, enam kuskilgi! —
Ei jeda õnnist unenägu
Ma unusta kül ialgi. . .

Ohekatkul, 1904.

Mu lilleke.

Mul õitseb lõbus lillekene
Jõe ääres halja aasa peal.
Oh, minu kena kannikene,
Oh oleksin su juures seal!

Ma tabaks armastuses peita
Pead sinu õrna õiele,
Su juure põlwe peale heita
Ja juudelda sind hellasti!

Ma tabaks tormi eest sind hoida,
S'ust kurjust eemal' käänata,
Sind igawesti omaks hüida —
Oh lilleke, kas lubad sa!?

Ohekatkul, 1904.

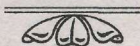
Anna andeks!

Anna andeks, et ma julgen,
Kallim, tülitada sind!
Anna andeks, et sull' laulan,
Et sind armastab mu rind!

Anna andeks, et ma ikka
Sind, mu weike kullake,
Kannan oma põue põhjas,
Peidan oma hingese!

Anna andeks, et mu süda
Ühendud su omaga,
Et mu meeled, mõtted sala
Wiibiwad su rinnala!

Ohekatkul, 1904.

Lahkudes.

Ma lähen — ja ei nutagi,
Ei pifaral su film,
Wõib olla, ja ei aimagi,
Et minul walu ilm!

Ma lähen — kätt mull' anna ja
Ja Jumalaga jäe!
Wõib olla, et ei filmaga
Me' üksteist enam näe.

Ma lähen — filmapifarad
Mul palgel woolawad,
Sa aga üsna rõemustad,
Et minust labti saad.

Ma lähen... Ehk küll põlgad mind —
Sa mind ei armasta,
Kuid minu puruks kistud rind
Sind leinab lõpmata.

Ma lähen — ela hästi ja
Ja mõtle ka mu peal! . . .
Mu hing on kurb ja waluga
Mul kostab leina heal! . . .

Ohekatkul, 1905.

Juba warsti sõidan ära.

Juba warsti sõidan ära,
Sind ma jätan üksinda:
Ialgi wiist enam siia
Tagasi ei tule ma.

Sinust mind nüid labutakse,
Sind ei lasta armasta:
Oh, nad ei saa sellest aru,
Et on raske labkuda!

Mälestuseks Sulle annan
Oma sõrmest sõrmuse:
Igawest' sind hinges kannan —
Unusta ei ialgi!

Anna kätt mull' wiimast korda,
Anna juud mull' südamest:
Jumalaga, Jumalaga,
Jumalaga igawest'!

Tallinnas,
„Pakus Margaretas“ 18. aprillil, 1906.

Wenekeelelt.

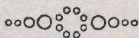
Abikaasale.

Ma pole ainult Sinu päralt --
Mind ootab raske wõitlus ees:
Ma sellest ei wõi taganeda,
Ehk palu mind wõi filmawees! . . .

Sind armastades ial seda
Ei wõi ma ära unusta',
Et — elu eesmärk pole lõbu,
Waid — elama on — wõitlema!

Ei elulaewa — argust tundes —
Ma tobi juhti sadama,
Waid julgelt läbi maru, udu
Ma edasi pean tungima.

Siberis, Narõmi linnas, 1907.

Lootus'e mälestuseks.

(Surn. Kosel, 9. apr. 1910.)

„Linnuke, kubu ja lendasid,
Kallike, kubu ja kadusid?!
Tühjaks ja õudseks on jäenud me' tuba —
Linnuke, tule ja tagasi juba!“

Nõnda ma hüian sind filmad wees,
Walu ja kurwastus südames. . .
Hüian kül, kallike, kuid ja ei kuule —
Ialgi tagasi enam ei tule. . . .

* * *

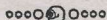
Kewadi on tulemas,
Lehed, õied puhkemas. . .
Meie armsam õieke
Suikus aga surmale!

Miks nii noorelt närtsisid,
Miks nii wara labkusid?
Miks meilt läksid ära ja
Ja meid jätsid leinama?!

* * *

Tuba on tühi ja õudne ning kole:
Lootus, sind kufagil enam ei ole!
Igawus piinab mu südant nii wäga:
Kallike, kaua sind kurdan ma taga! . . .

Kosel, aprillikuul, 1910.

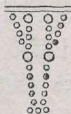

**Minu lahkunud abikaasa Aleksandra
Ewgeniewna mälestuseks 1907—1912.**

Ei kaua kestnud rõemu tunnid
Meil oja ääres puude all:
Ei kaua mina wõinud wiibi
Su rinnal õnnel õndfama! . .

See eest, et ainult mõne pilgu
Sain wiibi armu õnne sees,
Ma taewa õnnistust Su peale
Saan ikka hüidma paludes.

Tallinnas, 19. aug. 1912.

Ingel.

Neiu A. P. mälestuseks.

Kui saatus' sunnil kannatada
Sain palju, palju piinasi,
Siis rõemustama minu rada
Üks ingel taewast saadeti.

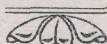
Ta pühkis ära bella käega
Mu filmist walu piisarak,
Ta lahked sõnad ime wäega
Tõid rinda rabu helinad.

Ta julgustas mind alataja,
Kui olin ärabeitmas meelt,
Mull' pani lootus' tähe paistma,
Et ma ei lahkund õigelt teelt!

* * *

Kuid jäeda mulle selfilifeks
Ei wõin'd see ingel ometi,
Waid pidi lahkuma. Oh saadaks
Ta taewas weel kord tagasi!

Kadrinas, 29. sept. 1912.

Siis. . .

Kas uhkes losjis ajet wõtad,
Ehk elad waeße fauna sees —
Sa mulle ikka armas oled,
Kui õigus on sul südames.

Kui aga õigust maha jätad
Ja kõnnid nurjatumat teed,
Siis südamest ma wälja kifun
Kõik ühenduse sidemed.

Ohekafkul, 1904.

Oh, miks?!

Oh, miks ma pean siit lahkuma,
Siit, kus mul armas wiibida?!
Oh, miks mind saatus siia tõi,
Kui siia jäeda ma ei wõi?!

Siin tundma jain üht neidu ma,
Kes õnnestas mind otjata —
Kui ma ta kodus wiibisin,
Siis muret, raskust unustin.

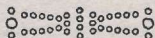
Nüüd walu waarub rindades
Ja kahjatjus mu südames:
Oh, miks mind saatus siia tõi,
Kui siia jäeda ma ei wõi?!

* *
* *

Oh, miks on loodud ilma õnnetunnid,
Kui nad nii pea mööda lähewad?!
Miks, saatus, ja neid lahkuma weel sunnid,
Kel hinged armus ühte sulawad?!

Oh, miks ma pidin tundma saama
Sind, noor ja nägus, kena neiuke!
Miks pidi aeg ja ilm meid labutama,
Kes me' üksteist nii armastajime?!...

Ohekatkul, 1906.

Mälestused.

Kui head, kui armsad olid lilled,
Mis aafal kasw'sid kewadel —
Need kullakarwa, sinijilmad,
Tõid rõemu minu südamele'.

Kui head, kui armsad olid lilled! ..
Neid noppis neiu nooruke
Ja, kenaks kimbuks kokku kõites,
Tõi minu kuuma rinnale.

Kui head, kui armsad olid lilled —
Weel armsam neiu nooruke:
Kui kena lille wõtsin teda
Ja surusin mu rinnale. . .

Kui head, kui armsad olid lilled —
Kuid kare külm neid kautas!
Kui hea, kui armas oli neiu —
Meid saatus jäed'walt labutas! . . .

Kiwiloos, april, 1913.

Waremed.

Me kabekeji ist'sime
Jõe ääres puude all,
Kus meie ligi rõem'sasti
Kees hallik wulinal.

Puud taja kobisejiwad
Ja linnud laulsiwad
Ja meie ümber õits'jiwad
Wee lilled kenamad.

Mu süda tüksus rõemuga
Kui waat'sin tema peal';
Ta pilk mind täitis õnnega,
Mind waimustas ta heal.

Ma tulewiku tundidest
Ja õnnest nägin und:
Mu rada läikis lilledest,
Ees seisjis waikne rand . . .

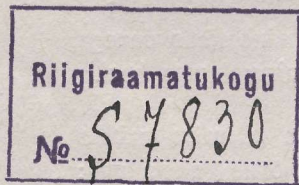
Siis filmasin ma waremeid
Jõe kaldal kingu peal:
Mu unistused seisma jäid
Ja kustus rõemu heal . . .

Mul oli, nagu noomiksid
Mind wanad waremed:
„Ä' tee nii palju plaanisiid —
Su täita pole need!“ . . .

* * *

Ju palju aega mööda sest
Ja soowid unust'tud:
Mul plaanid kadun'd südamest
Ja wareks langenud . . .

Kiwiloos, aprillikuul 1913.

S 7830

S